

TORNAREM A LLUITAR

Un relat de: [Galzeran \(homefosc\)](#)

Ensomniat en un sofà d'hospital, Martín Petirojo obre els ulls quan sent somriure el seu pare, porta dies en coma per un impacte de llamborda modernista en la primera setmana de bombardejos a Barcelona. El Martín no entén que, a la meitat del segle vint-i-u i sota la mirada atònita dels països europeus, dia rere dia els míssils castiguin les principals ciutats de la república. I amb ell, tot el país es demana per què enllà de les fronteres aquells que podrien aturar l'agressió sols parlen i no fan res per defensar el jove estat independent. Calgueren anys per fer-se un lloc entre les nacions del món i ara, en ple auge del populisme faceciós, reclamen amb violència que torni al parany d'una rància unitat nacional. El somriure del pare, nascut en un llogaret de la Manxa, mostra al fill que somia un món que el fa feliç i sigui quin sigui, aquest sentiment sap que no li robarà mai ningú. L'acaroni i això els conforta, i a cau d'orella li parla suau, recordant els primers dies que varen assolir ser independents.

Obre els ulls alterat el Bernat Pit-roig. En somnis s'ha vist estirat en un llit d'hospital mentre els avions bombardegen Barcelona. No ho comprèn, ell viu a Manresa, on hi ha les institucions i la capital catalana, traslladades després que les dictadures feixistes del segle vint intentessin dominar Europa i abolir els drets defensats en la guerra de successió a principis del mil set-cents. Encara es rememora aquell gloriós set de setembre, quan l'Almirall Bon Smart va dur la flota ancorada a Nàpols fins Barcelona, fustigant i fent claudicar l'aliança borbònica que assetjava la Ciutat Comtal. Va ser una gran victòria que consolidà els nostres furs. I aviat en farà tres-cents cinquanta anys, serà un goig celebrar-ho. Endormiscat, el Bernat encara es planteja què hauria passat si l'Almirall s'haguera endarrerit uns dies més. La ciutat estava exhausta, les muralles a punt de cedir. La derrota hauria estat humiliant. El pensament el commou, però recupera la calma en mirar la dona que dorm plàcida al seu costat. Es varen conèixer un aniversari d'aquell set de setembre que d'aquí a dos dies celebraran. No ho entén o no ho vol comprendre, per què somniar un enemic que no sap viure en pau? Demà fa una intervenció al Parlament; la viurà engrescat, serè. Tanca els ulls amb un somriure, i aviat recupera el son assossegat.

En el son assossegat, al pare li perviu el somriure, mentre escolta ufanós el discurs serè, i engrescat, del seu fill parlamentari.